സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

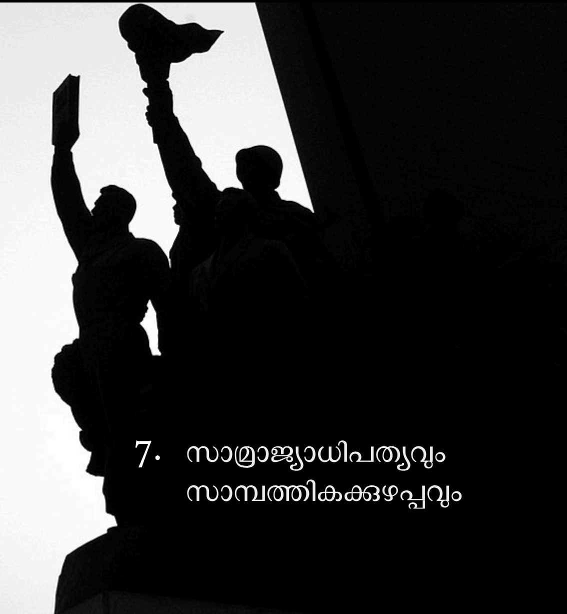

7. സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

7 സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും . 1

1 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ . . . 3

2 സ്വതന്ത്രമത്സരത്തിൽനിന്ന് കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിലേക്ക് 4

3 ഫൈനാൻസ് മൂലധനം 5

4 മൂലധനം കയറ്റിഅയയ്ക്കൽ 6

5 സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിലേക്ക്: 7

6 സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ 8

7 പരമാവധി ലാഭം 9

8 സാമ്രാജ്യയുദ്ധങ്ങളുടെ അനിവാര്യത . 10

9 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അധഃപതനം . 11

10 അസമമായ വളർച്ച 12

11 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അനിവാര്യഫലം 14

12 വ്യവസായവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം 15

13 ഉല്പാദനവ്യവസ്ഥയിലെ അരാജകത്വം 16

14 കുഴപ്പങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന കാരണം . 17

15 പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ ഒന്നാംഘട്ടം . . 19

16 രണ്ടു ചേരികൾ: രണ്ടു ലോകമാർക്കറ്റുകൾ 20

7

സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും

I

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ ശാശ്വതമല്ല. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി ഫ്യൂഡലിസത്തിൽ നിന്നാവിർഭവിച്ച ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയാണിത്.

മുതലാളിത്തം ചരിത്രത്തിൽ പുരോഗമനപരമായ ഒരു പങ്കുവഹിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉൽപാദനശക്തികളെ മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം വളർത്തുവാൻ അതു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ മാർക്സും എംഗൽസും എഴുതുന്നു:

> “ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളിൽ സമൂലമായ പരിവർത്തനം വരുത്താതെ, തൽഫലമായി ഉല്പാദനബന്ധങ്ങളിലും അങ്ങനെ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിലൊട്ടാകെയും സമൂലപരിവർത്തനം വരുത്താതെ, മുതലാളിത്ത വർഗ്ഗത്തിനു നിലനിൽക്കാനാവില്ല. ഇതിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ വ്യാവസായികവർഗ്ഗങ്ങളുടെയും നിലനിൽപ്പിന്റെ ആദ്യത്തെ ഉപാധി നേരെമറിച്ച്, പഴയ ഉൽപാദനരീതികളെ യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ നിലനിർത്തുകയെന്നതായിരുന്നു. ഉൽപാദനത്തിൽ നിരന്തരമായ സമൂലപരിവർത്തനം, എല്ലാ സാമൂഹ്യപരിതസ്ഥിതികൾക്കും ഇടതടവില്ലാത്ത ഇളക്കിമറിച്ചിൽ, അവസാനിക്കാത്ത അനിശ്ചിതാവസ്ഥയും പ്രക്ഷോഭവും — ഇതെല്ലാമാണ് ആ കാലഘട്ടത്തെ പഴയ കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകതകൾ.”

ഈ പ്രത്യേകതകളുടെ ഫലമായി മനുഷ്യസമുദായത്തിന് വമ്പിച്ച നേട്ടങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് മാനിഫെസ്റ്റോ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

> ‘മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കഷ്ടിച്ച് നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ വാഴ്ചയ്ക്കിടയിൽ അത് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ഉൽപാദനശക്തികൾ, കഴിഞ്ഞുപോയ എല്ലാ തലമുറകളും ചേർന്ന് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ എത്രയോ പെരുത്തതാണ്, ഭീമമാണ്. പ്രകൃതിശക്തികളെ മനുഷ്യൻ പാട്ടിലാക്കുന്നു. രസശാസ്ത്രമുപയോഗിച്ച് വ്യവസായവും കൃഷിയും നടത്തുന്നു. ആവിക്കപ്പലും തീവണ്ടിയും കമ്പിത്തപാലും നടപ്പാക്കുന്നു. വിശാലമായ ഭൂവിഭാഗങ്ങളാകെ കാടു വെട്ടിത്തെളിച്ച കൃഷിചെയ്യുന്നു, നദികളിൽ നിന്ന് നാടുനീളെ തോടുവെട്ടി വെള്ളം തിരിക്കുന്നു, ജാലപ്രയോഗത്തിലെന്നോണം ജനസമൂഹങ്ങളെയാകമാനം മണ്ണിനടിയിൽനിന്നു തട്ടിയുണർത്തുന്ന — സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തിന്റെ മടിത്തട്ടിൽ ഇത്തരം ഉൽപാദനശക്തികൾ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മുമ്പേതൊരു നൂറ്റാണ്ടാണ് സ്വപ്നം കാണുകയെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുള്ളത്?’

ലാഭം തട്ടിയെടുക്കാനുള്ള ധൃതിയിൽ ഉൽപാദനശക്തികളെ അങ്ങേയറ്റം വളർത്തുവാൻ മുതലാളികൾ നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു. അധികമധികം വിപുലമാകുകയും കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയോടൊപ്പം തന്നെ അതിനുള്ളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും വളരുന്നു. നമ്മൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞപോലെ, ഉൽപാദനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവവും സ്വത്തുക്കൾ കയ്യടക്കിവയ്ക്കുന്നതിന്റെ സ്വകാര്യസ്വഭാവവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യമാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ വൈരുധ്യം. ഈ വൈരുധ്യമാണ് മുതലാളിത്തത്തെ അതിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഒരുഘട്ടത്തിൽ ക്ഷയോന്മുഖമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

2 സ്വതന്ത്രമത്സരത്തിൽനിന്ന് കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിലേക്ക്

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരേയും മുതലാളിത്തം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു; പിന്നണിരാജ്യങ്ങളെ കയ്യടക്കിക്കൊണ്ട് ലോകത്തിലൊട്ടുക്കും പരന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ മൂലധനകേന്ദ്രീകരണവും വളർന്നുകൊണ്ടുവന്നു.

ലെനിൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:

> “വ്യവസായത്തിന്റെ വിപുലമായ വളർച്ചയും കൂടുതൽ കൂടുതൽ വ്യവസായസാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനത്തിന്റെ അതിവേഗത്തിലുള്ള കേന്ദ്രീകരണവും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളാണ്.” (ലെനിൻ, സാമ്രാജ്യാധിപത്യം, അദ്ധ്യായ 1)

വ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ചയും മൂലധനകേന്ദ്രീകരണവും ഒരു ഘട്ടംവരെയെത്തുമ്പോൾ കുത്തകകളുടെ ആവിർഭാവത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്നു. മുതലാളിത്തം കുത്തകമുതലാളിത്തമായി മാറുന്നു. ലെനിൽ എഴുതുന്നു:

> “മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും ചരക്കുൽപ്പാദനത്തിന്റെയാകെയും അടിസ്ഥാനസ്വഭാവമാണ് സ്വതന്ത്രമൽസരം. കുത്തകയാകട്ടെ സ്വതന്ത്രമൽസരത്തിന് നേരെ എതിരാണ്. പക്ഷെ, സ്വതന്ത്രമൽസരം കുത്തകയായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ നാം കാണുന്നുണ്ട്. വലിയ തോതിലുള്ള ഉല്പാദനം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. വലിയ ഉല്പാദനം ചെറുകിട ഉല്പാദനത്തെ ഞെക്കിനശിപ്പിക്കുന്നു. വലിയ ഉല്പാദനം കൂടുതൽ വലിയ ഉല്പാദനമായി മാറുന്നു. അങ്ങനെ വലുതായി വലുതായി ഉൽപാദനത്തിന്റെയും മൂലധനത്തിന്റെയും കേന്ദ്രീകരണം ഒരുഘട്ടംവരെയെത്തുമ്പോൾ കുത്തകകൾ ആവിർഭവിക്കുന്നു.” (സാമ്രാജ്യാധിപത്യം, അദ്ധ്യായ 7).

കുത്തകമുതലാളിത്തം ആവിർഭവിച്ചതിനുശേഷവും അതോടൊപ്പം തന്നെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമായ സ്വതന്ത്രമൽസരവും നിലനിൽക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി കുത്തകകളുടെ ആവിർഭാവം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ ഒരു പുതിയ ഘട്ടത്തിലേയ്ക്കുയർത്തുന്നു. കുത്തകയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉൽപാദനവും കുത്തകയാവാതെ സ്വാതന്ത്ര്യമൽസരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഉൽപാദനവും തമ്മിലുള്ള മൽസരം മൂക്കുന്നു. കുത്തകകളാണ് ഉൽപാദനവ്യവസ്ഥയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ പങ്കുവഹിയ്ക്കുന്നത്. എന്തുണ്ടാക്കണമെന്നും എത്രയുണ്ടാക്കണമെന്നും എന്തുവിലയ്ക്കു വിൽക്കണമെന്നും അവരാണ് തീരുമാനിക്കാൻ. തങ്ങളുടെ ചൊൽപ്പടിക്കു നിൽക്കാത്തവരെയെല്ലാം അവർ തകർത്തുവിടുന്നു.

വ്യവസായങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല കുത്തകകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ബാങ്ക് മൂലധനത്തിനും അവയാവിർഭവിക്കുന്നു. വ്യക്തികൾ പണമിടപാട് നടത്തിയിരുന്നിടത്ത് ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്ക് ബാങ്കുകൾ നിലവിൽവരുന്നു. ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്ക് വ്യവസായ കമ്പനികൾ മത്സരിക്കുന്നതുപോലെ ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്ക് ബാങ്കുകളും പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്നു. വലിയ ബാങ്കുകൾ ചെറിയവയെ ദീപാളി കുളിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നെ വലിയ ബാങ്കുകൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരമായി. ഇങ്ങനെ മത്സരവും കേന്ദ്രീകരണവും ഒരു ഘട്ടംവരെയെത്തുമ്പോൾ ബാങ്കുകളും കുത്തകകളായി സംഘടിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഒരുപിടിയാളുകളുടെ കയ്യിലുള്ള ഈ കുത്തകബാങ്കുകൾ രാജ്യത്തിലെ മുഴുവൻ പണത്തെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

3 ഫൈനാൻസ് മൂലധനം

ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ ബാങ്കും വ്യവസായവും തമ്മിൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് വളർന്നുവരുന്നത്. മിച്ചംവരുന്നതും തൽക്കാലമാവശ്യമില്ലാത്തതുമായ എല്ലാ സംഖ്യയും ബാങ്കിലാണ് വ്യവസായികൾ നിക്ഷേപിക്കുന്നത്. ബാങ്കുകളാവട്ടെ, വ്യവസായത്തിനാവശ്യമായ തുകകൾ അങ്ങോട്ട് കടംകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുത്തകകളുടെ കാലമാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ബാങ്കും വ്യവസായവും തമ്മിലുള്ള ഈ കൂട്ടുകെട്ട് മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തുന്നു. വ്യവസായത്തിൽ പണമിറക്കുന്ന ബാങ്കുടമസ്ഥൻമാർ മെല്ലെമെല്ലെ വ്യവസായകമ്പനികളുടെ ഡയറക്ടർമാരായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ വ്യവസായ മുതലാളികൾ ബാങ്ക് ഡയറക്ടർമാരായും സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരേ കൂട്ടരുടെ കയ്യിൽ ബാങ്കുകളും വ്യവസായങ്ങളും കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ബാങ്കുമൂലധനവും വ്യവസായമൂലധനവും തമ്മിൽ അനാദൃശ്യമായ ഒരേകീകരണം സ്ഥാപിതമാവുന്നു. ബാങ്കുമൂലധനവും വ്യവസായ മൂലധനവും കൂടിച്ചേർന്നാലുണ്ടാവുന്ന ഈ പുതിയ മൂലധനം ഫൈനാൻസ് മൂലധനം എന്നപേരിലാണറിയപ്പെടുന്നത്.

ഫൈനാൻസ് മൂലധനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരായ ഒരു പിടി കുടുംബക്കാർ രാജ്യത്തിലെ വ്യവസായം, ബാങ്ക് തുടങ്ങിയ എല്ലാ സ്വത്തുക്കളെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കാഴ്ചയാണ് നമ്മൾ കാണുന്നത്. അമേരിക്കയുടെ ഒട്ടാകെ സ്വത്തിന്റെ 59 ശതമാനം ജനസംഖ്യയുടെ ഒരു ശതമാനത്തിന്റെ കയ്യിലാണ്. 200 ഓളം കുത്തകക്കമ്പനികളാണ് വ്യവസായങ്ങളെയും ബാങ്കുകളെയുമെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. അവയിൽതന്നെ 15 കമ്പനികൾ മോർഗൻ, ദ്യൂപോങ്ങ്, റോക്ക് ഫെല്ലർ എന്നീ മൂന്നു കുടുംബക്കാരുടെ കയ്യിലുമാണ്. ബാക്കിയുള്ള കമ്പനികളും ഈ മൂന്നു കുടുംബക്കാരുമായി ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അമേരിക്കയിലൊട്ടാകെയുള്ള സ്വത്തുക്കളുടെ ഏറ്റവും വമ്പിച്ച ഒരു ഭാഗം വെറും മൂന്നു കുടുംബക്കാർ കയ്യടക്കിവച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇതുപോലെയുള്ള കേന്ദ്രീകരണം ഇംഗ്ലണ്ടിലും കാണാം. അവിടെ ആകെയുള്ള സ്വത്തിന്റെ 64 ശതമാനം ജനസംഖ്യയുടെ 12 ശതമാനത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. ഇതെല്ലാം രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനുമുമ്പുള്ള കണക്കുകളാണ്. യുദ്ധത്തിനുശേഷം കേന്ദ്രീകരണം കൂടുതൽ വളർന്നിരിക്കുന്നു.

4 മൂലധനം കയറ്റിഅയയ്ക്കൽ

സ്വന്തം രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാതെ ഈ കുത്തകസ്ഥാപനങ്ങൾ സാർവദേശീയമായ കൂട്ടുകെട്ടുകളുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ഭൂലോകം മുഴുവൻ തങ്ങൾക്കിടയിൽ പങ്കിട്ടെടുത്ത് ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു.

ആദ്യമൊക്കെ തങ്ങളുടെ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാനും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ സമ്പാദിക്കാനും വേണ്ടിയാണ് മുതലാളികൾ വിദേശങ്ങളിലേക്ക് പോയിരുന്നത്. ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാനും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ സമ്പാദിക്കാനും പറ്റിയ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അവർ രാഷ്ട്രീയമായി കീഴടക്കുകയും കോളനികളാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തു.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കും കോളനികൾ മൂലധനമിറക്കി അമിതലാഭമടിക്കാനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളായിമാറി.

എന്തിനാണ് മൂലധനം മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നത്? സ്വന്തം രാജ്യത്തിൽതന്നെ നിക്ഷേപിച്ചുകൂടെ? സ്വന്തം രാജ്യത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം അത് അത്ര "അധിക"മായി തീരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അസമമായ വളർച്ചയാണ് ഇതിനു കാരണമെന്ന് ലെനിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. വ്യവസായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കൃഷിയെ പിന്നണിയിൽ തന്നെ നിർത്തുകയും ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ കൃഷിക്കാരെ നിർദ്ധനരാക്കി വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ മൂലധനം 'അധിക'മായി തീരുന്നത്. ഇത്തരമൊരു പരിതഃസ്ഥിതിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ മൂലധനം 'അധികം' ആകുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ പാപ്പരത്തവും കൃഷിയുടെ അധഃപതനവും അനിവാര്യമാണ്. കൃഷി പിന്നണിയിലായതുകൊണ്ടും ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങൾ പാപ്പരായതുകൊണ്ടും മുതലാളികൾക്ക് തങ്ങളുടെ മൂലധനം മുഴുവൻ സ്വന്തം രാജ്യങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതികളിലാണ് 'മിച്ച'മുള്ള മൂലധനം മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കയറ്റി അയയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുന്നത്.

കുത്തകമുതലാളികൾക്ക് പിന്നണിരാജ്യങ്ങളോടാണ് കൂടുതൽ സ്നേഹം! എന്തെന്നാൽ, ലെനിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, 'ഈ പിന്നണി രാജ്യങ്ങളിൽ സാധാരണയായി ലാഭം കൂടുതലാണ്, മൂലധനം വേണ്ടത്രയില്ല, നിലത്തിന്റെ വില താരതമ്യേന കുറവാണ്. കൂലി കുറവാണ്, അസംസ്കൃതസാമഗ്രികൾ ആദായകരമാണ്.

5 സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിലേക്ക്

ഇങ്ങനെ ഒരു പിടി കുത്തകമുതലാളികൾ ലോകത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും വലവീശുന്നു. ലോകം മുഴുവൻ തങ്ങൾക്കിടയിൽ പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി ലോകം മുഴുവനും ഒരു പിടി മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളുടെ കയ്യിലായത്. ലെനിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു:

> "മുന്നണിയിലുള്ള ഒരു പിടി രാജ്യങ്ങൾ ലോകത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളെയും സാമ്പത്തികമായി മർദ്ദിച്ചമർത്താൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മുതലാളിത്തം കോളനികളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഒരു സാർവ്വലൗകിക വ്യവസ്ഥയായി വളർന്നിരിക്കുന്നു."

20-ാം നൂറ്റാണ്ടാകുമ്പോഴേക്കും ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്, അമേരിക്ക, ജർമ്മനി, ജപ്പാൻ തുടങ്ങിയ മുതലാളി രാജ്യങ്ങൾ വ്യവസായം വളർന്നിട്ടില്ലാത്ത എല്ലാ രാജ്യങ്ങളെയും ഇങ്ങനെ പരസ്പരം പങ്കിട്ടെടുത്തു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന് മുമ്പ് ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി എന്നീ മൂന്നുരാജ്യങ്ങളിലെ കുത്തക മുതലാളികൾക്കു വിദേശങ്ങളിൽ ആകെയുണ്ടായിരുന്ന മൂലധനം 1,00,00,00,00,000 ഫ്രാങ്കായിരുന്നുവത്രെ. ഈ മൂലധനനിക്ഷേപങ്ങളിൽ നിന്നു കൊല്ലംതോറും കിട്ടിയിരുന്ന ആദായമോ 10,000,000,000 ഫ്രാങ്കം! ഇന്ത്യയടക്കം ലോകത്തിന്റെ നാലിലൊരുഭാഗം ബ്രിട്ടന്റെ കീഴിലായി. ഈ രാജ്യങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷ് സാമാനങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കാനുള്ള മാർക്കറ്റുകൾ മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടീഷ് മൂലധനമിറക്കാനുള്ള താവളങ്ങൾ കൂടിയായിത്തീർന്നു. 1925-ൽ മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലേക്കു ചരക്കുകൾ കയറ്റി അയച്ച വക ബ്രിട്ടനു കിട്ടിയ ലാഭം 10 കോടി പവൻ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ, അതേകൊല്ലത്തിൽ വിദേശങ്ങളിലെ മൂലധനനിക്ഷേപങ്ങളിൽ നിന്നു 40 കോടി പവനാണ് ലാഭം കിട്ടിയത്. ചരക്കുകളുടെ കയറ്റുമതികൊണ്ടുള്ള ലാഭത്തിന്റെ നാലിരട്ടി!! ഇങ്ങനെ മൂലധനനിക്ഷേപത്തിലൂടെ ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ വ്യാവസായികോല്പാദനവും ഏതാനും രാജ്യങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു.

ഇത്തരം സംഭവവികാസങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് മുതലാളിത്തം സാമ്രാജ്യാധിപത്യമായി മാറിയത്.

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ കാലം മുതൽക്കു 1871 ലെ പാരീസ് കമ്യൂണിന്റെ കാലം വരെ മുതലാളിത്തം വിജയകരമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണ്. കുത്തകയല്ല, സ്വതന്ത്രമത്സരമാണ് ഈ കാലത്തെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

പാരീസ് കമ്യൂണിനും അക്കാലത്തുണ്ടായ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിനും ശേഷം കുത്തകകൾ മെല്ലെ മെല്ലെ വളരാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ അവ വഹിച്ച പങ്ക് സർവ്വപ്രധാനമായിരുന്നില്ല.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി, പ്രത്യേകിച്ചും 1900-1903 ലെ സാമ്പത്തിക കുഴപ്പത്തിനുശേഷം, കുത്തകകൾ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്റെയാകെ അടിസ്ഥാനമായിത്തീർന്നു. അതോടെ മുതലാളിത്തം സാമ്രാജ്യാധിപത്യമായി മാറി.

ലെനിൻ എഴുതുന്നു:

> "സാമ്രാജ്യാധിപത്യം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഒരു ഘട്ടമാണ്. കുത്തകകളുടെയും ഫൈനാൻസ് മൂലധനത്തിന്റെയും മേധാവിത്വമുറപ്പിക്കപ്പെടുകയും മൂലധനത്തിന്റെ കയറ്റുമതിക്ക് വ്യക്തമായ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുകയും ലോകമാകെ സാർവദേശീയ കുത്തകകൾക്കിടയിൽ വിഭജിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങുകയും ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും വൻകിട മുതലാളിത്ത ശക്തികൾക്കിടയിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടുകഴിയുകയും ചെയ്ത ഒരു ഘട്ടമാണിത്."

6 സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ

സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ സവിശേഷസ്വഭാവങ്ങളെന്തൊക്കെയാണ്? ലെനിൻ വിവരിക്കുന്നു:

> “മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ ഒരു സവിശേഷഘട്ടമാണ് സാമ്രാജ്യാധിപത്യം. അതിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങൾ മൂന്നെണ്ണമാണ്. സാമ്രാജ്യാധിപത്യം 1. കുത്തകമുതലാളിത്തമാണ്; 2. ക്ഷയോന്മുഖവും ഇത്തിക്കണ്ണിസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതുമായ മുതലാളിത്തമാണ്. 3. മൃതപ്രായമായ, ഉർദ്ദശ്വാസം വലിക്കുന്ന മുതലാളിത്തമാണ്. സ്വതന്ത്രമത്സരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് കുത്തകകൾ ആവിർഭവിക്കുന്നുവെന്നതാണ് സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ സാമ്പത്തിക സ്വഭാവം, അതിന്റെ സത്ത്. കുത്തകകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് പ്രധാനമായും അഞ്ചു തരത്തിലാണ്.
>
> 1. കാർട്ടലുകളും സിൻഡിക്കേറ്റുകളും ട്രസ്റ്റുകളും; ഉൽപാദനത്തിന്റെ കേന്ദ്രീകരണം വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു ഒരു ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ മുതലാളികളുടെ ഇത്തരം കുത്തകക്കൂട്ടുകെട്ടുകളാവിർഭവിക്കുന്നു.
> 2. വലിയബാങ്കുകളുടെ കുത്തക സ്വഭാവം. അമേരിക്ക, ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി എന്നീ രാജ്യങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തെയാകെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് മൂന്നോ, നാലോ, അഞ്ചോ വൻകിടബാങ്കുകളാണ്.
> 3. ട്രസ്റ്റുകളും ഫൈനാൻസു മുതലാളികളുടെ കൂട്ടുകെട്ടുകളും കൂടി അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളുടെ എല്ലാ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനങ്ങളെയും കീഴടക്കിവയ്ക്കുന്നു.
> 4. സാർവദേശീയ കാർട്ടലുകൾക്കിടയിൽ ലോകത്തിന്റെ (സാമ്പത്തിക) വിഭജനം ആരംഭിക്കുന്നു. സാർവ്വദേശീയ കാർട്ടലുകൾ ലോകമാർക്കറ്റിലൊട്ടുക്കും മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള മാർക്കറ്റുകളാകെ അവർ ‘തൃപ്തികരമായി’ പരസ്പരം പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നു. അവയെ മാറ്റി പങ്കിടാനുള്ള ഒരു യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതുവരെ മാത്രമെ ആ വിഭജനം നിലനിൽക്കുകയുള്ളു. ഇത്തരത്തിലുള്ള സാർവ്വദേശീയ കാർട്ടലുകളുടെ എണ്ണം ഇപ്പോൾതന്നെ നൂറിലധികമാണ്. ഇങ്ങനെ ലോകത്തെ സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും വിഭജിക്കുന്നത് മൂലധനക്കയറ്റമതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ്. കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിനു മുമ്പ് ചരക്കുകളുടെ കയറ്റമതിയാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സവിശേഷതയാണ് മൂലധനകയറ്റമതി;
> 5. ലോകത്തിന്റെ വിഭജനം (കോളനികൾ) പൂർണമാകുന്നു.”

ഈ അഞ്ചു സവിശേഷതകളേയുമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഘട്ടമാണ് സാമ്രാജ്യാധിപത്യം.

7 പരമാവധി ലാഭം

കുത്തകമുതലാളികളുടെ ഉദ്ദേശം വെറും ലാഭമുണ്ടാക്കലല്ല. കൂടുതൽ ലാഭമുണ്ടാക്കലുമല്ല. ഏറ്റവും കവിഞ്ഞ ലാഭം, പരമാവധി ലാഭം — അതാണവരുടെ ഉന്നം.

ഒരു കാലത്ത് മുതലാളികൾ ശരാശരി ലാഭം കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. ശരാശരിലാഭത്തോതിന്റെ നിയമം മുതലാളിത്തോൽപാദനത്തിന്റെ പ്രചോദനശക്തിയായിരുന്നു. എന്നാൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ പുതിയ ഘട്ടത്തിൽ അത് അപര്യാപ്തമായിത്തീർന്നു. വൻകിട കുത്തകമുതലാളിത്തസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ശരാശരി ലാഭം കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാൻ വയ്യെന്നായി. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

“ശരാശരി ലാഭം ലാഭത്തിന്റെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പടിയാണ്. അതിലും താണാൽ മുതലാളിത്തോൽപാദനം അസാധ്യമായിത്തീരും. എന്നാൽ, ആധുനിക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ യജമാൻമാർ കോളനികളെ പിടിച്ചടക്കുന്നതും ജനങ്ങളെ അടിമപ്പെടുത്തുന്നതും യുദ്ധങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതുമെല്ലാം ശരാശരിലാഭം മാത്രം നേടാൻ വേണ്ടിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അസംബന്ധമായിരിക്കും.” (സ്റ്റാലിൻ: സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 42).

പരമാവധി ലാഭമാണ് കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ പ്രചോദനശക്തി. സ്റ്റാലിൻ തുടരുന്നു:

> “കോളനികളെയും മറ്റ പിന്നണിരാജ്യങ്ങളെയും അടിമപ്പെടുത്തുകയും മുറയ്ക്ക് കൊള്ളയടിക്കുകയും ചെയ്യുക, ഒട്ടനവധി സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രിതരാജ്യങ്ങളാക്കി മാറ്റുക, പുതിയ യുദ്ധങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക — ആധുനിക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പ്രമാണിമാർക്ക് പരമാവധി ലാഭം പിഴിഞ്ഞെടുക്കാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ ബിസിനസാണിത്. ലോകമേധാവിത്വം നേടാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തുക: ഇത്തരം അപായകരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് കുത്തകമുതലാളിത്തത്തെ പിടിച്ചുതള്ളുന്നത് പരമാവധി ലാഭം സമ്പാദിക്കുക എന്ന ആവശ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.” (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ).

കുത്തകമുതലാളിത്തോൽപാദന രീതിയുടെ വൈവിധ്യപൂർണമായ വളർച്ചയുടെ മുഴുവൻ ഗതിക്രമത്തെയും നിർണയിക്കുന്ന പൊതുനിയമമാണ് പരമാവധി ലാഭത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ സിദ്ധാന്തം. “ഒരു നിശ്ചിതരാജ്യത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടും പാപ്പർമാരാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ടും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ, പ്രത്യേകിച്ചും പിന്നണിരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ, അടിമപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും അവരെ തുടർച്ചയായി കൊള്ളയടിച്ചുകൊണ്ടും വമ്പിച്ച ലാഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന യുദ്ധങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടും ദേശീയ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ സൈന്യവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ടും ഏറ്റവും കവിഞ്ഞ മുതലാളിത്ത ലാഭം നേടുക.”-ഇങ്ങനെയാണ് കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ, ഈ അടിസ്ഥാന സാമ്പത്തിക നിയമത്തിന്റെ മുഖ്യമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെ സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ സംഗ്രഹിക്കുന്നത്.

8 സാമ്രാജ്യയുദ്ധങ്ങളുടെ അനിവാര്യത

ലോകം മുഴുവൻ പങ്കിടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ, ചൂഷണം ചെയ്യാൻ പറ്റിയ കോളണികൾ ബാക്കിയില്ലെന്നായാൽ, പിന്നെയെന്താണു ചെയ്യുക? ഒരിക്കൽ പങ്കിട്ടുകഴിഞ്ഞ കോളനികളെ മാറ്റി പങ്കിടുകയല്ലാതെ മറ്റു പോംവഴിയില്ല. കോളനികളെ ബലാൽക്കാരമായി മാറ്റിപങ്കിടാൻ വേണ്ടി കുറ്റൻ കുത്തകകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ഭരണകൂടങ്ങൾ ചേരിതിരിഞ്ഞ് സാർവ്വലൗകികമായ സംഘട്ടനങ്ങൾക്കൊരുങ്ങുന്നു. അങ്ങനെ സാമ്രാജ്യയുദ്ധങ്ങൾ അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു. സ്റ്റാലിൻ വിവരിക്കുന്നു:

> "പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുമായി മുതലാളിത്തം അതിന്റെ ഏറ്റവു ഉന്നതമായ അവസാനഘട്ടത്തിലേക്ക് — സാമ്രാജ്യത്വത്തിലേക്ക് — പ്രവേശിക്കുന്നതോടുകൂടി യുദ്ധങ്ങൾ വിശേഷിച്ചും ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ വയ്യെന്നായിത്തീർന്നു. സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ അതിപ്രബലങ്ങളായ മുതലാളിത്തകുത്തകകമ്പനികളും ബാങ്കുകളും മുതലാളിത്തകോയ്മകളുടെ ജീവിതത്തിൽ പരമാധികാരം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങി. വ്യവസായ മൂലധനത്തോടു ചേർന്ന ബാങ്കുമൂലധനം മുതലാളി രാജ്യങ്ങളുടെ യജമാനനായിത്തീർന്നു. ഈ പുതിയ രൂപം കൈക്കൊണ്ട ബാങ്കുമൂലധനത്തിനാകട്ടെ പുതിയ കമ്പോളങ്ങൾ ആവശ്യമായി; പുതിയ കോളനികൾ ആവശ്യമായി; മൂലധനം കയറ്റിഅയച്ചു നിക്ഷേപിക്കാനുള്ള പുതിയ രാജ്യങ്ങളും അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു കിട്ടാനുള്ള പുതിയ സ്ഥലങ്ങളും ആവശ്യമായി."

പക്ഷേ, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടവസാനിച്ചപ്പോഴേക്കും മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഭൂഗോളമാകെ പങ്കുവച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും സാമ്രാജ്യാധിപത്യ കാലഘട്ടത്തിൽ മുതലാളിത്തം തീരെ അസമമായ നിലയിലും എടുത്തു ചാട്ടങ്ങളിലൂടെയുമാണ് വളരുന്നത്. അതായത്, ഇതുവരെ ഒന്നാംകിട സ്ഥാനത്ത് നിന്നിരുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ വ്യവസായങ്ങൾ മറ്റുരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ സാവധാനത്തിൽ മാത്രം വളരാൻ തുടങ്ങുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ഇതുവരെ, പിന്നണിയിലായിരുന്ന ചില രാജ്യങ്ങൾ അതിവേഗത്തിൽ എടുത്തുചാടി, മറ്റുള്ളവയോടൊപ്പമെത്തി, അവയെക്കടന്നു മുന്നോട്ടുപോകുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി സൈന്യശക്തിയിലും സാമ്പത്തികശക്തിയിലും മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തിൽ മാറ്റം വരുന്നു. അതോടുകൂടി ലോകത്തെ വീണ്ടും പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങുകയായി. ഈ വീണ്ടുവിഭജനത്തിനുള്ള സമരം സാമ്രാജ്യയുദ്ധങ്ങളെ അനിവാര്യമാക്കിത്തീർത്തു (സി.പി.എസ്.യു. ചരിത്രം).

9 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അധഃപതനം

സാമ്രാജ്യാധിപത്യം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അധഃപതനഘട്ടമാണ്. ആദ്യകാലത്ത് മുതലാളിത്തം പുരോഗമനപരമായ ഒരു ശക്തിയായിരുന്നു. സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധിയേയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വളർച്ചയേയും അതു സഹായിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ ഘട്ടമായപ്പോഴേയ്ക്കും അതൊരു പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തിയായി മാറി. സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിക്കുകയല്ല, തടയുകയാണതുചെയ്യുന്നത്. സാങ്കേതികവളർച്ച ലാഭത്തോതുകുറയ്ക്കുമെന്ന് കുത്തകമുതലാളികൾക്കറിയാം. അതുകൊണ്ട്, യന്ത്രങ്ങളുടെ മേൽക്കുമേൽ പരിഷ്കരിക്കാനല്ല, കുത്തകസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ചരക്കുകൾ കവിഞ്ഞവിലയ്ക്ക് വിറ്റു ലാഭമടിക്കാനാണ് അവരുദ്ദേശിക്കുന്നത്. മാർക്കറ്റിൽ മേധാവിത്വം മറ്റാർക്കും കൊടുക്കാതെ കയ്യടക്കിവയ്ക്കുക എന്നതിന്റെ അർഥം ഉൽപാദനശക്തികളെ കൂടുതൽ വളരാൻ അനുവദിക്കാതിരിയ്ക്കുയെന്നാണ്, ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞുനിർത്തുകയെന്നാണ്. അങ്ങനെ സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധിയും പുതിയ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും തടഞ്ഞുനിർത്തപ്പെടുന്നു. ഇതിന് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും എടുത്തുകാണിക്കാൻ കഴിയും. കുറച്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഒരിക്കലും അണയാത്ത ഒരു വിദ്യുച്ഛക്തിവിളക്കു കണ്ടുപിടിച്ചു. ആ അത്ഭുതകരമായ വിളക്ക് ഇതുവരെ വെളിച്ചം കണ്ടിട്ടില്ല. കാരണം അതു പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ വിദ്യുച്ഛക്തിക്കുത്തകക്കാരുടെ വിളക്കുകൾക്കു ചെലവില്ലാതാവും. വിയന്നയിലെ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കണ്ടുപിടിച്ച 'നശിക്കാത്ത തീപ്പെട്ടി'യും മൂടിവയ്ക്കപ്പെട്ടു. കാരണം, അത് പ്രചരിക്കുന്നത് സ്വീഡിഷ്മുഗർ മേച്ച് ട്രസ്റ്റിന്റെ താൽപര്യങ്ങൾക്കെതിരാണ്. കൽക്കരിയിൽനിന്ന് എണ്ണയെടുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഒരു ജർമൻ ശാസ്ത്രജ്ഞ കണ്ടുപിടിച്ചതും വെറുതെയായി. കൽക്കരിയെണ്ണ വന്നാൽ തങ്ങൾക്ക് നിൽക്കക്കള്ളിയില്ലാതാവുമെന്നു കണ്ട അമേരിക്കൻ എണ്ണക്കുത്തകക്കാർ ആ കണ്ടുപിടുത്തത്തിന്റെ അവകാശം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചു.

ഇങ്ങനെ ഒരുകാലത്ത് കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളെയും ശാസ്ത്രപുരോഗതിയെയും പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ച മുതലാളിത്തം സാമ്രാജ്യത്വകാലഘട്ടത്തിൽ എല്ലാത്തരം സാങ്കേതികവളർച്ചയെയും ബലാൽക്കാരമായി തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നു. ചരക്കുകളെ മാത്രമല്ല, ബുദ്ധിശക്തിയെയും അതു നിയന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. കോടിക്കണക്കിലുള്ള തൊഴിലാളികളെയും കൃഷിക്കാരെയും മറ്റു വിഭാഗങ്ങളെയും ചൂഷണംചെയ്തുകൊണ്ടു കുത്തകമുതലാളികൾ വൻതോതിൽ പണം കുമ്പാരം കൂട്ടിവെയ്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ സാമ്രാജ്യത്വം ഇത്തിക്കണ്ണിജീവികളും തട്ടിത്തീനികളുമായ ഒരു കൂട്ടം ചൂഷകൻമാരുടെ വർഗത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. വർഗസംഘടനകൾകൊണ്ടും യുദ്ധഭീഷണികൾ കൊണ്ടും സർവവ്യാപകമായ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടും സാമൂഹ്യജീവിതമാകെ ദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. സാമൂഹ്യപുരോഗതിക്കെതിരായ പിന്തിരിപ്പൻ ആശയങ്ങളും മതപരമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. സ്വാർത്ഥവും വഞ്ചനവും വ്യഭിചാരവും പരന്നു പിടിക്കുന്നു.

ഉല്പാദനശക്തികൾ ഇനിയും വളരണമെങ്കിൽ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇനിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടണമെങ്കിൽ, സമുദായം ഇനിയും പുരോഗമിക്കണമെങ്കിൽ, സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളെ വെട്ടിമുറിച്ചേ കഴിയൂ എന്നാവുന്നു.

സാമ്രാജ്യാധിപത്യകാലഘട്ടത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ വൈരുധ്യങ്ങളും മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തുന്നു. ഏറ്റവും പ്രധാനമായ വൈരുധ്യങ്ങൾ മൂന്നെണ്ണമാണ്.
1. തൊഴിലാളിയും മുതലാളിയും തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യം.
2. വിവിധ മുതലാളി ഗ്രൂപ്പുകൾ തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യം.
3. മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളും അവയുടെ കീഴിലുള്ള കോളണികളും തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യം.

പരമാവധിലാഭം തട്ടിയെടുക്കാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന കുത്തകമുതലാളികൾ തൊഴിലാളികളെ ഏറ്റവും മൃഗീയമായി ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ തൊഴിലാളികൾക്ക് ജീവിതം ദുസ്സഹമായിത്തീരുന്നു. സ്റ്റാലിൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുപോലെ

> "ഒന്നുകിൽ മൂലധനത്തിന്റെ ചൊൽപ്പടിക്ക് അടിപണിയുക, മുമ്പത്തെപ്പോലെതന്നെ കഷ്ടപ്പാടിൽ കിടന്നു ഞെരങ്ങുക, അധികമധികം അധഃപതിപ്പിക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പുതിയ ആയുധം സ്വീകരിക്കുക — ഇതാണ് സാമ്രാജ്യാധിപത്യം — ബഹുഭൂരിപക്ഷക്കാരായ തൊഴിലാളികളുടെ മുമ്പിൽ വെയ്ക്കുന്ന രണ്ടു മാർഗങ്ങൾ. സാമ്രാജ്യാധിപത്യം തൊഴിലാളികളെ വിപ്ലവത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു." (ലെനിനിസം)

സാമ്രാജ്യാധിപത്യം സ്വന്തം രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളെ മാത്രമല്ല, കോളനികളിലെ ജനങ്ങളെയും മൃഗീയമായി കൊള്ളയടിക്കുന്നു.

മൂലധനനിക്ഷേപം കോളനികളിൽ ഒരതിർത്തിവരെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് വഴിതെളിക്കുന്നുവെന്നത് വാസ്തവമാണ്. സ്വന്തം ലാഭത്തിനുവേണ്ടി കോളണികളിൽ ഫാക്ടറികളും കമ്പനികളും റെയിൽവേകളും വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളും നിർമ്മിക്കാൻ സാമ്രാജ്യവാദികൾ നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു. പക്ഷേ, അതേസമയത്തുതന്നെ അവർ എല്ലാത്തരം വൃത്തികെട്ട മാർഗങ്ങളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടും അടിസ്ഥാനപരമായ ദേശീയ വ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞുനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കോളണികളെയും അർധകോളണികളെയും തങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാനും അസംസ്കൃതസാമഗ്രികൾ നേടാനും മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കാനുമുള്ള താവളങ്ങളാക്കി നിലനിർത്തുകയെന്നതാണവരുടെ ആവശ്യം.

കോളണികളിലും അർധകോളണികളിലുമുണ്ടാകുന്ന മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ച സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കു മൂർച്ച കൂട്ടുന്നു; ദേശീയ വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ശക്തികൂട്ടുന്നു. മാത്രമല്ല, റെയിൽവേകളുടെയും, വ്യവസായങ്ങളുടെയും വളർച്ചയുടെ ഫലമായി കോളണികളിൽ ഒരു തൊഴിലാളി വർഗം ആവിർഭവിക്കുന്നു. ഈ സംഭവവികാസം സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിനെതിരായ കോളണികളുടെ സമരങ്ങളുടെ വീര്യവും ശക്തിയും പതിന്മടങ്ങ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

സാമ്രാജ്യാധിപത്യം മുതലാളികളുടെ പരസ്പരമത്സരത്തെ കുറയ്ക്കുകയില്ല പൂർവ്വാധികം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. "മഹാശക്തികൾ" തമ്മിലുള്ള ശത്രുത്വം അങ്ങേയറ്റം മൂർച്ഛിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സാമ്രാജ്യ യുദ്ധങ്ങൾ അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു.

അതിവേഗം മൂർച്ഛിച്ചുവരുന്ന ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന് വഴിതെളിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് സാമ്രാജ്യാധിപത്യം തൊഴിലാളിവിപ്ലവങ്ങളുടെ കാലഘട്ടമാണ് എന്ന് ലെനിനും സ്റ്റാലിനും പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

10 അസമമായ വളർച്ച

മുതലാളിത്തോൽപാദന ശക്തികൾ എല്ലാ രാജ്യങ്ങ ളിലും ഒരേതരത്തിലല്ല അസമമായിട്ടാണ് വളരുന്നത്. വളർച്ചയുടെ ഈ അസമത്വം സാമ്രാജ്യാധിപത്യകാല ഘട്ടത്തിൽ കൂടുതൽ നിശിതമായിത്തീരുന്നു.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം വരെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യ ത്വം അജയ്യമാണെന്നാണ് പലരും കരുതിയിരുന്നത്. എന്നാൽ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി ജർ മനി മുന്നോട്ടു വന്നു ബ്രിട്ടന്റെ ലോകമേധാവിത്വത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ചരക്കുകളും മൂലധനവും കയ റ്റിയയയ്ക്കാൻ പറ്റിയ കോളനികൾ തനിക്കു വേണമെന്നു ജർമനി അവകാശവാദം മുഴക്കി. ലോകം മുഴുവൻ പങ്കി ട്ടു കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് പുതിയ സ്ഥലങ്ങൾ കയ്യേറുക സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ജർമ്മനി ബ്രിട്ട ന്റെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞതും. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധമുണ്ടായതും.

യുദ്ധത്തിൽ ജർമ്മനി തോറ്റു; ബ്രിട്ടൻ ജയിച്ചു. പക്ഷേ, പത്തുപതിനഞ്ചു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും കോള നികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധകാഹളം മുഴക്കിക്കൊണ്ട് ജർമ്മൻ സാമ്രാജ്യത്വം വീണ്ടും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. ജപ്പാൻ, ഇറ്റലി മുതലായ രാജ്യങ്ങളും മുന്നോട്ടുവന്നു. അങ്ങനെ കോളനികൾ മാറ്റിപ്പങ്കിടാൻ വേണ്ടി വീണ്ടു മൊരു ലോകമഹായുദ്ധം അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു.

ഈ യുദ്ധത്തിലും ബ്രിട്ടൻ ജയിച്ചുവെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, "സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത ബ്രിട്ടീഷ്സാമ്രാജ്യം" ഒരു രണ്ടാംകിട ശക്തിമാത്രമായിത്തീർന്നു. അമേരിക്കയാ ണ് ഒന്നാംകിട സാമ്രാജ്യശക്തിയായി മുന്നോട്ടുവന്നത്. വിദേശമാർക്കറ്റുകൾക്കും കോളനികൾക്കുംവേണ്ടി വെ മ്പൽകൊള്ളുന്ന അമേരിക്ക മറ്റു സാമ്രാജ്യക്കോയ്മകളു ടെ കോളനികളും സ്വാധീനവൃത്തങ്ങളും തട്ടിയെടുക്കാനു ള്ള പരിശ്രമങ്ങളാരംഭിച്ചു.

ഈ അസമമായ വളർച്ചയ്ക്കിടയിലാണ് മുതലാളിത്ത ത്തിന്റെ എല്ലാ വൈരുധ്യങ്ങളും മൂർച്ഛിക്കുന്നത്. അതി ന്റെ ഫലമായി സാമ്രാജ്യത്വമുന്നണിയാകെ ദുർബലമാ യിത്തീരുന്നു. സാമ്രാജ്യമുന്നണിയെ അതിന്റെ ഏറ്റ വും ദുർബലമായ ഭാഗത്ത് വെട്ടിമുറിച്ച് സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള സാധ്യത ഉയർന്നുവരുന്നു: ലെനിൻ എഴുതി:

"അസമമായ സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയവളർച്ച മുതലാളി ത്തത്തിന്റെ ഒരു ശാശ്വതനിയമമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആദ്യം കുറേ മുതലാളിരാജ്യങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഒരൊ റ്റരാജ്യത്തിൽ, മാത്രമായിട്ടും സോഷ്യലിസം ജയിക്കുക യെന്നത് സാധ്യമായിരിക്കുന്നു. ആ രാജ്യത്തിലെ വിജ യശ്രീലാളിതമായ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം മുതലാളിയുടെ സ്വത്തെല്ലാം പിടിച്ചെടുക്കുകയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് രീതിയി ലുള്ള സ്വന്തം സാമ്പത്തികഘടന കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ തു ടങ്ങുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം അന്യരാജ്യങ്ങളിലെ മർ ദ്ദിതവർഗങ്ങളെ സ്വന്തം ആദർശത്തിലേക്കാകർഷിച്ചു കൊണ്ട്, ബാക്കി ലോകത്തെയാകെ, മുതലാളിലോക ത്തെയാകെ ചെറുത്തുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടുപോകും."

അതാണ് 1917-ൽ റഷ്യയിലുണ്ടായത്. ഒന്നാം ലോകമ ഹായുദ്ധകാലത്ത് റഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ മുന്നണി ഏറ്റവും ദുർബലമായിത്തീർന്നു. അതു തകർക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ ആറിലൊരുഭാഗം മുതലാ ളിത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു കുതറി പുറത്തുകടക്കു കയും സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

II

മാർക്സും എംഗെൽസും എഴുതുന്നു:

> “ഉല്പാദനം, വിനിമയം, സ്വത്ത് എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ സ്വന്തമായി ചില ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിവച്ചിട്ടുള്ള ആധുനിക മുതലാളിത്ത സമുദായം, സ്വന്തം മന്ത്രശക്തികൊണ്ട് ഭൂലോകത്തിൽ നിന്ന് താൻതന്നെ ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഒരു മന്ത്രവാദിയെപ്പോലെയിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ കുറേ ദശാബ്ദക്കാലത്തെ വ്യവസായത്തിന്റെയും വ്യാപാരത്തിന്റെയും ചരിത്രം ആധുനികോല്പാദന ശക്തികൾ ആധുനികോല്പാദന വ്യവസ്ഥകൾക്കെതിരായി കലാപം കൂട്ടിയതിന്റെ ചരിത്രമാണ്; മുതലാളിവർഗത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിൻറേയും വാഴ്ചയുടേയും അടിസ്ഥാനമായി നിൽക്കുന്ന സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങളുടെ നേർക്ക് ലഹളകൂട്ടിയതിന്റെ ചരിത്രമാണ്. വ്യാപാരക്കുഴപ്പങ്ങളുടെ ഉദാഹരണമെടുത്തുനോക്കിയാൽ മതി. മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിന്റെയാകെ നിലനിൽപ്പിനെ, ഓരോ പ്രാവശ്യവും മുമ്പത്തേക്കാളും ഭീഷണമായ മട്ടിൽ, പരീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ കുഴപ്പങ്ങളിൽ നിലവിലുള്ള ഉൽപാദനങ്ങളുടെ വലിയൊരു ഭാഗം മാത്രമല്ല, മുമ്പുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ഉൽപാദനശക്തികളുടെ ഒരു ഭാഗം കൂടി മുതലാളിമാർ കൂടെക്കൂടെ നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു. മുമ്പത്തെ കാലഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം അസംബന്ധമായിതോന്നുന്ന ഒരു പകർച്ചവ്യാധി — അമിതോല്പാദനമാകുന്ന ഒരു പകർച്ചവ്യാധി — ഈ കുഴപ്പഘട്ടങ്ങളിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു. സമുദായം പെട്ടെന്ന് താൽക്കാലികമായി കാടത്തത്തിലേക്ക് തള്ളപ്പെട്ടതുപോലാവുന്നു. ഒരു വമ്പിച്ച ക്ഷാമമോ സർവസംഹാരിയായ ഒരു ഭൂഗോളയുദ്ധമോ ഉപജീവനമാർഗങ്ങളെ തടഞ്ഞുനിർത്തിയപോലാവുന്നു. വ്യവസായവും വ്യാപാരവും നശിച്ചപോലാവുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണമോ? നാഗരികത്വം കൂടുതലായി, ഉപജീവനമാർഗങ്ങൾ കൂടുതലായി, വ്യാപാരം കൂടുതലായി, എന്നതുതന്നെ! സമുദായത്തിന്റെ ചൊൽപിടിയിലുള്ള ഉൽപാദനശക്തികൾ ബൂർഷ്വാസമ്പത്തിന്റെ ഉപാധികളെ വളർത്താൻ പറ്റാത്തവയായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ച് ഈ ഉല്പാദനശക്തികളെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി നിർത്താനുള്ള ഈ സാമ്പത്തികോപാധികൾക്ക് താങ്ങാനാവാത്തവിധം ഉല്പാദനശക്തികൾ അത്രയും വളർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ വിലങ്ങുമുറിഞ്ഞാൽ ഉല്പാദനശക്തികൾ മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലാകെ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കും. മുതലാളിത്ത സമ്പത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനെ അപകടത്തിലാക്കും. മുതലാളിത്തം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പത്തിന് ഒതുങ്ങിനിൽക്കാനാവാത്തവിധം അത്രയും ഇടുങ്ങിയതാണ് മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിന്റെ മൗലികോപാധികൾ. എന്നാൽ പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ് മുതലാളിവർഗം ഈ കുഴപ്പങ്ങളിൽ നിന്നു കരകയറുന്നത്? ഒന്നാമതായി ഉല്പാദനശക്തികളിൽ വലിയൊരുഭാഗം കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടി നശിപ്പിച്ചിട്ട്; രണ്ടാമതായി, പുതിയ കമ്പോളങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിച്ചിട്ട്; പഴയവയെ കൂടുതൽ ശക്തിയായി ചൂഷണം ചെയ്തിട്ടും — എന്നുവെച്ചാൽ, കൂടുതൽ വിപുലവും കൂടുതൽ നാശകാരിയുമായ കുഴപ്പങ്ങൾക്കും വഴിതെളിയിച്ചുകൊണ്ടും കുഴപ്പം തടയാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അധികമധികം അടച്ചുകൊണ്ടും.” (കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ, പേജ് 9-10).

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ഇടവിട്ടിടവിട്ടുണ്ടാകുന്ന സാമ്പത്തിക കുഴപ്പത്തെപ്പറ്റി എംഗെൽസ് എഴുതുന്നു:

> “വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഒന്നാമത്തെ സാമ്പത്തികുഴപ്പത്തിന്റെ കൊല്ലമായ 1825 നുശേഷം വ്യാവസായിക വ്യാപാരലോകമാകെ — എല്ലാ പരിഷ്കൃത ജനങ്ങളുടെയും അവരെ ആശ്രയിച്ചുകഴിയുന്ന ഏറെക്കുറെ അപരിഷ്കൃതരെന്നു പറയാവുന്നവരുടെയും ഇടയിൽ നടക്കുന്ന ഉല്പാദന വിതരണ വ്യവസ്ഥയാകെ — പതിപ്പത്തുകൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ താറുമാറായിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. കച്ചവടം നിലയ്ക്കുന്നു, ചന്തയിൽ ചരക്കുവിറ്റഴിയാതെ കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു, ഉല്പന്നങ്ങൾ എത്രകണ്ട് ചെലവാകാതായിത്തീരുന്നുവോ അത്രകണ്ട്, എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും കുന്നുകൂടുന്നു; റൊക്കം പണം കണ്ടു കളിക്കാനില്ലാതാവുന്നു. കടം കിട്ടാനില്ല; ഫാക്ടറികൾ പൂട്ടുകയുണ്ടായി. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വളരെയധികം ഉണ്ടാക്കിയെന്ന കാരണത്താൽതന്നെ വേലക്കാരിലധികം പട്ടിണി കിടക്കുന്നു; പാപ്പരത്തത്തിനു കണക്കില്ല. എങ്ങും ജപ്തിയും കേസും കൂട്ടവുമാണ്. ഈ സ്തംഭനം കുറേക്കാലം നീണ്ടുനിൽക്കും. ഉല്പാദനശക്തികളും ഉല്പന്നങ്ങളും കണ്ടമാനം നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അവസാനം വളരെ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്ക് കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന ചരക്കുകളിൽ അധികഭാഗവും വിറ്റഴിയുന്നു. ഉല്പാദനവും വിനിമയവും വീണ്ടും ക്രമേണ പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. കുറേശ്ശക്കുറേശ്ശയായി ഇതിന്റെ ഗതിവേഗം കൂടുന്നു. അതൊരു തിടുക്കപ്പെട്ട നടത്തമായിത്തീരുന്നു. വ്യവസായത്തിന്റെ ഈ തിടുക്കനടത്തം ക്രമേണ ഒരു ഓട്ടമായും പിന്നീട് അത് വ്യവസായത്തിന്റെയും കച്ചവടത്തിലെ കള്ളപ്പണികളുടെയും കണ്ണും മൂക്കുമില്ലാത്ത കുതിച്ചോട്ടമായും തീരുന്നു. അവസാനം കഴുത്തൊടിയുന്ന എടുത്തുചാട്ടങ്ങൾക്കുശേഷം, ആരംഭിച്ചേടത്തുതന്നെ — ഒരു സാമ്പത്തിക്കുഴപ്പത്തിന്റെ ചുഴിയിൽത്തന്നെ അതുവീണ്ടും ചെന്നുചാടുന്നു. ഇതുതന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും. 1825 നുശേഷം ഇതുവരെയായി നാം ഇത്തരം അഞ്ചുകുഴപ്പങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ (1877)ൽ ആറാമത്തെതവണയാണ്” (സോഷ്യലിസം, സാങ്കൽപികവും ശാസ്ത്രീയവും).

11 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അനിവാര്യഫലം

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കൂടപ്പിറപ്പാണ് സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം. മുതലാളിത്തോൽപാദന വ്യവസ്ഥയുടെ അനിവാര്യഫലമാണിത്. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

> “കഴിഞ്ഞ നൂറിലധികം കൊല്ലമായി പന്ത്രണ്ടോ, പത്തോ, എട്ടോ അതിലും കുറച്ചോ കൊല്ലങ്ങൾ ഇടവിട്ടിടവിട്ടു കൊണ്ട് സാമ്പത്തിക കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ മുഴുവനും എല്ലാതരത്തിലുംപെട്ട ബൂർഷ്വാ ഗവൺമെൻറുകളും ബൂർഷ്വാരാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൻമാരും, ഒന്നൊഴിയാതെ, സാമ്പത്തികകുഴപ്പങ്ങളെ ‘തടയാനും’ ‘അവസാനിപ്പിക്കാനും’ ശ്രമിച്ചുപോന്നിട്ടുമുണ്ട്. പക്ഷേ, അവരെല്ലാം തന്നെ പരാജയപ്പെടുകയാണു ചെയ്തത്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ നിൽക്കുക, അതേസമയം തന്നെ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പങ്ങളെ തടയുകയോ അവസാനിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുക — ഇതു സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണവർ പരാജയപ്പെട്ടത്.” — (സ്റ്റാലിൻ: സോവിയറ്റ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ 16-ാം കോൺഗ്രസിലെ റിപ്പോർട്ട്).

കൂടെക്കൂടെയുണ്ടാകുന്ന ഈ കുഴപ്പങ്ങൾക്ക് കാരണമെന്താണ്? മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനം തുടർന്നുനടത്താൻ കഴിയാതെ ഇടക്കിടയ്ക്കു സ്തംഭിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്?

ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണ് മുതലാളി ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. പക്ഷേ, ലാഭം കിട്ടണമെങ്കിൽ ചരക്കുകളുണ്ടാക്കിയാൽ മാത്രം പോരാ, ഉണ്ടാക്കിയ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കുക കൂടി വേണം. ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിച്ച് പണമാക്കി മാറ്റിയാലേ ആ പണം വീണ്ടുമിറക്കി പുനരുല്പാദനം നടത്താൻ കഴിയൂ. പക്ഷേ, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് വിൽപ്പന പെട്ടെന്ന് തടയപ്പെടുന്നു. അവിടെയാണ് കുഴപ്പം.

ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മുതലാളിത്തോൽപാദന വ്യവസ്ഥയുടെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലാണ് കുഴപ്പങ്ങളുടെ കാരണമാരായേണ്ടത് എന്ന് മാർക്സും ഏംഗൽസും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

12 വ്യവസായവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

വ്യവസായങ്ങളെ പൊതുവിൽ രണ്ടു ഗ്രൂപ്പുകളായി തരംതിരിക്കാം. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ (അതായത് യന്ത്രങ്ങൾ, അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ മുതലായവ) നിർമ്മിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളും ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളും. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന വ്യവസായഗ്രൂപ്പിന് ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ വേണം. തൊഴിലാളികളുടെ കൂലിയും (വർദ്ധമാന മൂലധനം) മുതലാളികളുടെ മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗവും ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ വാങ്ങാൻ വേണ്ടിയാണുപയോഗിക്കപ്പെടുക. അതേപോലെ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ഗ്രൂപ്പിന് ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളും വേണം. ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഗ്രൂപ്പുകളും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഒന്നു നല്ലപോലെ പരിശോധിക്കുക. ഒന്നാം വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വ്യവസായങ്ങൾ യന്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഓരോ ഉല്പാദനമുറയ്ക്കും ശേഷം അതിലെ എല്ലാ മൂല്യങ്ങളും (സ്ഥിരംമൂലധനവും വർദ്ധമാനമൂലധനവും മിച്ചമൂല്യവും എല്ലാം) യന്ത്രങ്ങളുടെ രൂപം ധരിക്കുന്നു. ആ യന്ത്രങ്ങൾ മുഴുവനും വിറ്റഴിച്ചു പണമാക്കിയാലേ ആവശ്യമായ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ വാങ്ങാനും വീണ്ടും ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കാനും കഴിയൂ. ആരാണാ യന്ത്രങ്ങളൊക്കെ വാങ്ങുക? കുറെ യന്ത്രങ്ങൾ ഒന്നാംവിഭാഗത്തിൽതന്നെ ചെലവാകും. പുനരുല്പാദനത്തിനു യന്ത്രങ്ങൾ വേണമല്ലോ. ബാക്കിയുള്ളത് രണ്ടാം വിഭാഗക്കാർ, ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുണ്ടാക്കുന്ന വ്യവസായക്കാർ, വാങ്ങണം. അവർക്കും പുനരുല്പാദനത്തിനു യന്ത്രങ്ങൾ വേണം.

ഇനി രണ്ടാം വിഭാഗത്തെ പരിശോധിക്കുക. ഓരോ ഉൽപാദനമുറയ്ക്കും ശേഷം അതിലെ മൂല്യങ്ങൾ (സ്ഥിരം മൂലധനം, മിച്ചമൂല്യം) ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ രൂപം ധരിക്കുന്നു. ആ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ മുഴുവനും വിറ്റഴിയണം. എന്നാലേ വീണ്ടും യന്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങാനും തൊഴിലാളികൾക്കു കൂലി കൊടുക്കാനും അങ്ങനെ പുനരുല്പാദനം നടത്താനും കഴിയൂ. ആരാണാ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളെല്ലാം വാങ്ങുക? കുറേ രണ്ടാംവിഭാഗത്തിൽതന്നെ ചെലവാകും. തൊഴിലാളികൾക്കുകിട്ടുന്ന കൂലിയും മുതലാളികളുടെ മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗവും ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾക്കുവേണ്ടിയാണല്ലോ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുക. ബാക്കിയുള്ളത് ഒന്നാംവിഭാഗക്കാർ വാങ്ങണം. അവർക്കും ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ ആവശ്യമാണല്ലോ.

ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിഭാഗക്കാരും തങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കുകളുടെ ഒരുഭാഗം കൈമാറുന്നു. ഈ കൈമാറ്റത്തിന്റെ തോതെന്താണ്?

ഒന്നാം വിഭാഗത്തിലെ വർദ്ധമാനമൂലധനവും മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗവും ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ വാങ്ങാനുള്ളതാണ്. പക്ഷേ, അവ യന്ത്രങ്ങളുടെ രൂപത്തിലാണ് കിടക്കുന്നത്. ആ യന്ത്രങ്ങൾ രണ്ടാം വിഭാഗക്കാർക്കു വിൽക്കുകയും പകരം അത്രയും മൂല്യമുള്ള ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ വാങ്ങുകയും വേണം.

രണ്ടാംവിഭാഗക്കാരുടെ സ്ഥിരം മൂലധനവും മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗവും യന്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങാനുള്ളതാണ്. പക്ഷേ, അവയിപ്പോൾ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ രൂപത്തിലാണ് കിടക്കുന്നത്. ആ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ ഒന്നാം വിഭാഗക്കാർക്കു വിൽക്കുകയും അത്രയും മൂല്യമുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങുകയും വേണം.

ഒന്നാം വിഭാഗക്കാർ രണ്ടാംവിഭാഗക്കാർക്കു വിൽക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടെയും രണ്ടാം വിഭാഗക്കാർ ഒന്നാം വിഭാഗക്കാർക്ക് വിൽക്കുന്ന ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെയും മൂല്യങ്ങൾ തുല്യമാവണം. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, ഒന്നാം വിഭാഗക്കാരുടെ വർദ്ധമാന മൂലധനവും ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾക്കുവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഭാഗവും രണ്ടാം വിഭാഗക്കാരുടെ സ്ഥിരമൂലധനത്തിനും യന്ത്രപരിഷ്കരണത്തിനും വേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഭാഗത്തിനും സമമാവണം. രണ്ടുവിഭാഗക്കാരുടെയും ഡിമാൻറും സപ്ലൈയും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടണം.

കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞ ഒരു പ്രശ്നമാണിത്. എന്തെന്നാൽ, യഥാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടുവിഭാഗക്കാരും തമ്മിൽ കൊള്ളക്കൊടുക്കയിൽ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളും യന്ത്രങ്ങളും തമ്മിൽ മൊത്തത്തിലുള്ള ഒരു പൊരുത്തമുണ്ടായാൽ മാത്രം പോരാ. ഓരോ വിഭാഗത്തിലും അനേകം ഉപവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാംവിഭാഗത്തിൽതന്നെ പലതരത്തിലുംപെട്ട യന്ത്രങ്ങളുണ്ടാവും. അതുപോലെ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളിലും, ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ, തുണി, സുഖഭോഗസാമഗ്രികൾ എന്നിങ്ങനെ പലതുമുണ്ടാവും. ഈ ഉപവിഭാഗങ്ങൾതമ്മിൽ തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടാവണം. ഉദാഹരണത്തിന് തുണിത്തരങ്ങളും നെയ്ത്ത് യന്ത്രങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടാവണം. മാർക്കറ്റിൽ വിൽപനക്കുവരുന്ന ഓരോ ചരക്കിനും ഡിമാൻറുണ്ടാവണം. ആ ചരക്കിന്റെ ഉടമസ്ഥനാവശ്യമായ ചരക്കിന്റെ സപ്ലൈയുണ്ടാവണം. അവർ തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടാവുകയും വേണം. എന്നാൽ യാതൊരു കുഴപ്പവുമില്ല.

13 ഉല്പാദനവ്യവസ്ഥയിലെ അരാജകത്വം

പക്ഷേ, മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ ഇതു സാധ്യമല്ല. കാരണം, യാതൊരു പ്ലാനുമില്ലാതെ അരാജകമായിട്ടാണ് ഉല്പാദനം നടക്കുന്നത്. എംഗൽസ് വിവരിക്കുന്നു:

> “ചരക്കുല്പാദനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള എല്ലാ സാമാനങ്ങൾക്കും ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അതിൽ ഉല്പാദകൻമാർക്ക് സ്വന്തം സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം കയ്യിലായിത്തീർന്ന ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുപയോഗിച്ച് വ്യക്തിപരമായ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ് ഓരോ ഉല്പാദകനും ഉല്പാദനം നടത്തുന്നത്. താനുല്പാദിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ചരക്കുകൾ എത്രയാണ് മാർക്കറ്റിൽ വരുന്നത് എന്നോ അതിനു എത്രത്തോളം ഡിമാൻറുണ്ടെന്നോ ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. തന്റെ സ്വന്തം ഉല്പന്നത്തിനു യഥാർത്ഥത്തിൽ ആവശ്യക്കാരുണ്ടാകുമോ, ചെലവാക്കിയ സംഖ്യ മടക്കിക്കിട്ടുമോ, വിറ്റഴിക്കാൻ തന്നെ സാധിക്കുമോ — ഇതൊന്നും ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. സാമൂഹ്യോൽപാദനത്തിൽ അരാജകത്വമാണ് നടമാടുന്നത്. പക്ഷേ മറ്റെല്ലാ ഉല്പാദന രീതികൾക്കുമെന്നപോലെ ചരക്കുല്പാദനത്തിനും അതിൻറേതായ നിയമങ്ങളുണ്ട്. ചരക്കുല്പാദനവുമായി അഭേദ്യമാം വിധം ബന്ധപ്പെട്ട നിയമങ്ങളാണവ. അരാജകത്വത്തിലൂടെതന്നെ ആ നിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെയും നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുടെ ഒരേയൊരു രൂപത്തിൽ, അതായത് കൈമാറ്റത്തിൽ ആ നിയമങ്ങൾ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. മത്സരത്തിന്റെ നിർബന്ധപൂർവമായ നിയമങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്ക് ആ വ്യക്തികളായ ഉല്പാദകൻമാരുടെ മേൽ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ ഉല്പാദകൻമാർക്ക് തന്നെ ആദ്യമൊക്കെ അവ അജ്ഞാതങ്ങളായിരിക്കും. മെല്ലെ മെല്ലെ നീണ്ടകാലത്തെ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ അവ കണ്ടെത്തപ്പെടുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടവ ഉല്പാദകൻമാരെ കൂട്ടാക്കാതെ, അവർക്കെതിരായി, അവരുടെ ഉല്പാദനരീതിയുടെ സഹജമായ നിയമങ്ങളെന്ന നിലക്ക് അന്ധമായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഉല്പന്നമാണ് ഉല്പാദകന്മാരുടെ മേൽ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്നത്” (ഏംഗൽസ്; ആൻറിഡ്യൂറിങ്ങ്).

ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണ് മുതലാളി ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. ലാഭം കിട്ടാൻവേണ്ടി ഓരോ മുതലാളിയും തന്റെ ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കുന്നു. മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഭാഗം കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട് ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളെ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കുകയും കൂടുതൽ വിപുലീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കുകയും വിപുലീകരിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത മുതലാളികൾ തങ്ങളുടെ എതിരാളികളുമായുള്ള ഇടവിടാത്ത മത്സരത്തിൽ തോറ്റു നിലംപതിക്കുന്നു.

ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ വർദ്ധമാന മൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ഥിരംമൂലധനത്തിനു കൂടുതൽ പണം നീക്കിവയ്ക്കുക എന്നർത്ഥമാണ്. ഒരു ഭാഗത്ത് യന്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ഒന്നാംവിഭാഗത്തിലെന്നപോലെതന്നെ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുണ്ടാക്കുന്ന രണ്ടാംവിഭാഗത്തിലും സ്ഥിരംമൂലധനം വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ചുവർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. മറുഭാഗത്ത് യന്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ഒന്നാംവിഭാഗമാകെ രണ്ടാംവിഭാഗത്തെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ വളരുന്നു. ഇതു രണ്ടുവിഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടുകൾക്കു മൂർച്ചകൂട്ടുന്നു.

സ്ഥിരമൂലധനം വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതലായിരിക്കുമെങ്കിലും ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുകയും വ്യവസായങ്ങൾ വളരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ രണ്ടാംവിഭാഗത്തിലും കൂടുതൽ തൊഴിലാളികൾക്കു പണിയുണ്ടാകുന്നതാണ്. അതിന്റെ ഫലമായി ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് വർധിക്കുകയും ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുണ്ടാക്കുന്ന വ്യവസായ വിഭാഗം വളരുമ്പോൾ യന്ത്രങ്ങൾക്കുള്ള ഡിമാൻറും വർദ്ധിക്കും. എന്നുവച്ചാൽ ഒന്നാംവിഭാഗവും വളരും. വീണ്ടും കൂടുതൽ തൊഴിലാളികൾക്ക് പണികിട്ടും. വീണ്ടും ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് വർധിക്കും. ഇങ്ങനെ എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളും വളരുന്നു.

ഡിമാൻറ് വർധിക്കുമ്പോൾ ഓരോ മുതലാളിയും ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ അങ്ങേയറ്റം ശ്രമിക്കുന്നു. ബാങ്കിൽ നിന്നു പണം കടംവാങ്ങിയിട്ടെങ്കിലും ഉൽപാദനം വിപുലീകരിക്കുന്നു.

ഒന്നാംവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർ വളരെവലിയ സംഖ്യമുടക്കി യന്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. പക്ഷേ, യന്ത്രങ്ങളുടെ പണിമുഴമിക്കാൻ താരതമ്യേന കൂടുതൽ സമയം പിടിക്കും. അങ്ങനെ കൂടുതൽ പണവും കൂടുതൽ സമയവും ചെലവിട്ടു യന്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കി തള്ളുന്നു. പെട്ടെന്നൊരു സുപ്രഭാതത്തിൽ തന്റെ യന്ത്രങ്ങൾക്കു മാർക്കറ്റിൽ ഡിമാൻറില്ലെന്നു മുതലാളി മനസ്സിലാക്കുന്നു. കുഴപ്പം ആരംഭിക്കുകയായി.

യന്ത്രങ്ങൾക്ക് ചിലവില്ലാത്തതിനാൽ യന്ത്രക്കമ്പനിയിൽ നിന്ന് കുറേ തൊഴിലാളികളെയെങ്കിലും പിരിച്ചുവിടുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. എന്നുവച്ചാൽ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് ചുരുങ്ങുക എന്നർഥമാണ്. ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് ചുരുങ്ങുമ്പോൾ യന്ത്രങ്ങൾക്കുള്ള ഡിമാൻറും കൂടുതൽ ചുരുങ്ങുന്നു; അങ്ങനെ കുഴപ്പം മൂർച്ഛിക്കുന്നു.

യന്ത്രങ്ങളുടെ ഡിമാൻറ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് കുറഞ്ഞാൽ യന്ത്രങ്ങളുടെ ഡിമാൻറും കുറയും.

14 കുഴപ്പങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന കാരണം

ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് എന്തിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുക? കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനു സമുദായത്തിൽ മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും മാത്രമേയുള്ളുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ രണ്ടുവിഭാഗത്തിലുംപെട്ട വ്യവസായശാഖകളിലെ തൊഴിലാളികൾക്കു കിട്ടുന്ന കൂലിയും രണ്ടുവിഭാഗത്തിലെയും മുതലാളികൾക്കു കിട്ടുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഒരുഭാഗവുമാണ് ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ വാങ്ങാൻവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെടുന്നത്. മൂലധനത്തിന്റെ കേന്ദ്രീകരണവും വിപുലീകരണവും വളരുന്നതോടൊപ്പം മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ കൂടുതൽ ഭാഗങ്ങൾ ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെടുന്നതുമായിരിക്കും. എന്നുവച്ചാൽ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾക്കുവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഭാഗം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരും. അതുകൊണ്ട്, ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് പ്രധാനമായും തൊഴിലാളികളുടെ കൂലിയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുക.

കൂലിയുടെ സ്ഥിതിയെന്താണ്? ലാഭത്തിനുവേണ്ടി ഉൽപാദനം നടത്തുന്ന മുതലാളികൾ എല്ലായ്പ്പോഴും തൊഴിലാളികളിൽ നിന്ന് അങ്ങേയറ്റം മിച്ചമൂല്യം പിഴിഞ്ഞെടുക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുക. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഒട്ടാകെയുൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മൂല്യങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ തൊഴിലാളികൾക്കു കിട്ടുന്ന മൂല്യം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരികയെന്നാണ്. തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണവും എല്ലാ തൊഴിലാളികൾക്കും കൂടി കിട്ടുന്ന കൂലിയുടെ തുകയും വർദ്ധിക്കുന്ന കാലത്തുപോലും ഇതുതന്നെയാണ് സ്ഥിതി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അത്തരം പരിതസ്ഥിതികളിലും തൊഴിലാളികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന പങ്കിനെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ വേഗത്തിലാണ് ഒട്ടാകെയുല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മൂല്യങ്ങൾ വർധിക്കുക. കൂലി താരതമ്യേന വർധിക്കുന്ന കാലങ്ങളിൽ താൽക്കാലികമായി ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ ഡിമാൻറ് തെല്ലൊന്നു വർദ്ധിക്കുമെന്നതുശരിയാണ്. എങ്കിലും അപ്പോഴും ഒട്ടാകെയുള്ള ഉല്പന്നങ്ങളും തൊഴിലാളികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഭാഗവും തമ്മിലുള്ള വിടവ് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. ഇതു മൂർച്ഛിച്ചു മൂർച്ഛിച്ച് ഒരു ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ അനിവാര്യമായ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയിലവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും.

ധാരാളം കൃഷിക്കാരുള്ള ഒരു സമുദായത്തിലും സ്ഥിതി വളരെയൊന്നും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കില്ല. എന്തെന്നാൽ, മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ കൃഷിക്കാർ കൂടുതൽ കൂടുതൽ അധഃപതിക്കുകയും പാപ്പരാവുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിൻ ഫലമായി ചരക്കുകൾ വാങ്ങാനുള്ള അവരുടെ കഴിവും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരുന്നു. അപ്പോൾ, സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണമാരായേണ്ടത് ചൂഷണത്തിലധിഷ്ഠിതമായ മുതലാളിത്തോൽപാദനരീതിയിലാണ്. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> "അമിതോല്പാദനമെന്ന സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനവും കാരണവും മുതലാളിത്തോല്പാദനവ്യവസ്ഥയിൽതന്നെയാണ് കിടക്കുന്നത്. ഉല്പാദനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവവും ഉല്പാദനങ്ങളെ മുതലാളിത്ത രീതിയിൽ കയ്യടക്കിവയ്ക്കലും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തിലാണ് കുഴപ്പങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം കിടക്കുന്നത്. ഈ അടിസ്ഥാന വൈരുദ്ധ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉല്പാദനക്കഴിവുകളുടെ ഭീമമായ വളർച്ചയും — മുതലാളിത്ത ലാഭം അങ്ങേയറ്റം സമ്പാദിക്കാനിതാവശ്യമാണ് — പത്തുലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തിയുടെ താരതമ്യേനയുള്ള താഴ്ചയും — അവരുടെ ജീവിതത്തോത് അങ്ങേയറ്റം കുറയ്ക്കുവാൻ മുതലാളികൾ എല്ലായ്പ്പോഴും പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു — തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യത്തിലൂടെയാണ്. മത്സരത്തിൽ വിജയംനേടാനും കൂടുതൽ ലാഭം പിഴിഞ്ഞെടുക്കാനും വേണ്ടി സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധി നേടാനും അധ്വാനഭാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന യന്ത്രപരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിൽവരുത്താനും തൊഴിലാളികളുടെ മേലുള്ള ചൂഷണത്തിനു കാഠിന്യം കൂട്ടാനും തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനക്കഴിവുകൾ അങ്ങേയറ്റം വരെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും മുതലാളികൾ നിർബന്ധരാവുന്നു. പരസ്പരമുള്ള മത്സരത്തിൽ പിന്നോട്ടടിച്ചു വീഴാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി എല്ലാ മുതലാളികളും ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുതരത്തിൽ ഉൽപ്പാദനക്കഴിവുകളെ ദ്രുതഗതിയിൽ വളർത്തുക എന്ന ഈ മാർഗം സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധരായിത്തീരുന്നു. പക്ഷേ, ആഭ്യന്തരവും വിദേശീയവുമായ മാർക്കറ്റുകൾ പത്തുലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള തൊഴിലാളികളുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും ക്രയശക്തി — അവസാന വിശകലനത്തിൽ അവരാണല്ലോ അടിസ്ഥാനപരമായി ചരക്കുവാങ്ങുന്നവർ — താണനിലവാരത്തിൽതന്നെ കിടക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അമിതോൽപാദനത്തിന്റെ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്. ഇടവിട്ടിടവിട്ട കാലങ്ങളിൽ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാതെ കിടക്കുക എന്ന സ്ഥിതി ആവർത്തിക്കുന്നതും ഉൽപാദനം കുറയ്ക്കപ്പെടുന്നതും തൊഴിലില്ലായ്മ വർദ്ധിക്കുന്നതും കൂലി വെട്ടിക്കുറയ്ക്കപ്പെടുന്നതും അങ്ങനെ ഉല്പാദനത്തിന്റെ നിലവാരവും ഡിമാൻറിന്റെ നിലവാരവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം കൂടുതൽ മൂർച്ഛിക്കുന്നതുമെല്ലാം അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. കടിഞ്ഞാണില്ലാത്തതും നാശകരവുമായ രൂപങ്ങളിലേക്ക് ഈ വൈരുദ്ധ്യം എത്തിച്ചേരുന്നതിന്റെ പ്രകടനമാണ് അമിതോല്പാദനത്തിന്റെ കുഴപ്പം. പരമാവധി ലാഭം നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം ജനസാമാന്യങ്ങളുടെ ഭൗതികപരിതസ്ഥിതികളെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ, സ്വന്തം ലാഭങ്ങളെ ഇത്തിക്കണ്ണിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഇഷ്ടങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനോ ചൂഷണമാർഗങ്ങളെ പൂർണതയിലേയ്ക്കുയർത്തുവാനോ മൂലധനം കയറ്റി അയയ്ക്കുവാനോ വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പകരം തെഴിലാളികളുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും ഭൗതിക പരിതസ്ഥിതികളെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുവാൻ മുതലാളിത്തത്തിനു സാധിക്കുമെങ്കിൽ യാതൊരുകുഴപ്പവും ഉണ്ടാവുകയില്ല. പക്ഷേ, അങ്ങനെയാവുമ്പോൾ മുതലാളിത്തം മുതലാളിത്തമല്ലാതായിത്തീരും. കുഴപ്പങ്ങളില്ലാതാവണമെങ്കിൽ മുതലാളിത്തമില്ലാതാവണം" (സ്റ്റാലിൻ: പതിനാറാം കോൺഗ്രസിന്റെ റിപ്പോർട്ട്).

III

ഇടവിട്ടിടവിട്ടുള്ള സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പങ്ങളെ അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരെയും മുതലാളിത്തോല്പാദന വ്യവസ്ഥ വളരുകയാണ് ചെയ്തത്. സ്വന്തം രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളെയും കോളനികളിലെ ജനങ്ങളെയും ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തം ശക്തിപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തത്. ഓരോ കുഴപ്പവും ഓരോ അഭിവൃദ്ധിയുടെ മുന്നോടിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി മുതലാളിത്തം അതിന്റെ നാശോന്മുഖമായ അവസാനഘട്ടത്തിലെത്തി. അതു സാമ്രാജ്യാധിപത്യമായി മാറി; തൊഴിലാളിവിപ്ലവങ്ങളുടെ കാലഘട്ടം ആവിർഭവിച്ചു.

ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തോടുകൂടി, പ്രത്യേകിച്ചും 1917ലെ ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിലൂടെ റഷ്യ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു മോചനം നേടിക്കൊണ്ട് സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിച്ചതോടുകൂടി, ലോകമുതലാളി വ്യവസ്ഥ ഒരു പൊതുകുഴപ്പത്തിലകപ്പെട്ടു.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പം ചരിത്രപരമായ ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. തൊഴിലാളി വിപ്ലവങ്ങളുടെയും ദേശീയവിമോചനസമരങ്ങളുടെയും കാലഘട്ടമാണത്. സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന്റെയും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ജനങ്ങൾ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു മോചനം നേടുന്നതിന്റെയും കാലഘട്ടമാണിത്.

പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്തെന്നു വിവരിച്ചുകൊണ്ട് സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

> ‘ലോകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പം ഒരു രാഷ്ട്രീയ കുഴപ്പം മാത്രമാണോ? അല്ലെങ്കിൽ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം മാത്രമാണോ? രണ്ടും മാത്രമായിട്ടല്ല, അതൊരു പൊതുകുഴപ്പമാണ്; അതായത്, സാമ്പത്തികരംഗത്തെയും രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെയും ഒരുപോലെ ബാധിക്കുന്ന ലോകമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ സർവസ്പർശിയായ ഒരു കുഴപ്പമാണ്; ഈ കുഴപ്പത്തിന്റെ അടിയിൽക്കിടക്കുന്നത്, ഒരു ഭാഗത്ത് ലോകമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ നിത്യേന വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന നാശവും മറുഭാഗത്ത് മുതലാളിത്തത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുപോന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ — സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ, ചൈന, മറ്റു ജനകീയാധിപത്യങ്ങൾ വളർന്നുവരുന്ന സാമ്പത്തിക ശക്തിയുമാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്’ (സ്റ്റാലിൻ: സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 62).

15 പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ ഒന്നാംഘട്ടം

രണ്ടുലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള ഘട്ടത്തെ പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ ഒന്നാംഘട്ടമെന്നു പറയാം. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായി ലോകം പരസ്പരവിരുദ്ധമായ രണ്ടു സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടുവെന്നതാണ് ഈ ഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. ലോകത്തിന്റെ ആറിലൊരുഭാഗത്ത് മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയെന്ന സമ്പ്രദായമവസാനിപ്പിച്ച് പുതിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ ഉയർന്നുവന്നു. മറ്റുഭാഗങ്ങളിൽ തകർന്നുകൊണ്ടുവരുന്ന ചൂഷണവ്യവസ്ഥയും നിലനിന്നുപോന്നു.

സോവിയറ്റ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ 16-ാം കോൺഗ്രസിൽ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ "മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ അവിഭാജ്യവും സർവസ്പർശിയുമായ ഒരു ലോകസാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മുതലാളിത്തസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയോടൊപ്പംതന്നെ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അതു വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയെ ചെറുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം നിലനിൽപുകൊണ്ടുതന്നെ അതു മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊള്ളത്തരത്തെ തുറന്നുകാണിക്കുകയും അതിന്റെ അടിത്തറയെ ഇളക്കിമറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു."

അപ്പോൾ, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സവിശേഷത പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾ തമ്മിലുള്ള സമരമാണ്. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവവും സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വിജയവും കോളനികളിലും ആശ്രിതരാജ്യങ്ങളിലും സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ അടിത്തറയിളക്കി. സാമ്രാജ്യമേധാവിത്വം മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം ചോദ്യംചെയ്യപ്പെട്ടു. സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾക്ക് പഴയപോലെ ഭരണം നടത്താൻ സാധ്യമല്ലെന്നായി. കോളനികളിലെ ജനങ്ങളെയും പഴയപോലെ അനിയന്ത്രിമായി ചൂഷണം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെന്നായി. ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടം, കോളനിയിൽ വിപ്ലവങ്ങളുടെ കാലഘട്ടം ആവിർഭവിച്ചു.

ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്തും അതിനുശേഷവും കോളനികളിലും ആശ്രിതരാജ്യങ്ങളിലും ഒരു ദേശീയ മുതലാളിത്തം വളർന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. അതോടൊപ്പം തന്നെ തൊഴിലാളിവർഗവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം മാത്രമല്ല സംഘടനാശക്തിയും രാഷ്ട്രീയബോധവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. ഇത് സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയൊരു ഭീഷണിയായിത്തീർന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം ലോകമുതലാളിത്ത സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ പൂർവാധികം ക്ഷീണിക്കുകയും ക്ഷയിക്കുകയും ചെയ്തു.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ ഈ പരിതസ്ഥിതികളിലാണ് 1929 – 33-ൽ പുതിയൊരു സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടത്. കുഴപ്പത്തിനുള്ളിലുള്ള ഒരു കുഴപ്പമായിരുന്നു അത്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളേയും അതു പതിൻമടങ്ങു മൂർച്ഛിപ്പിച്ചു. ഉൽപ്പാദന വ്യവസ്ഥയാകെ തകർച്ചയുടെ വക്കത്തെത്തി. കമ്പനികൾ പൂട്ടി. തൊഴിലില്ലായ്മ പരന്നുപിടിച്ചു. ചരക്കുകളുടെ വിലയിടിഞ്ഞു. കുഴപ്പം വ്യവസായങ്ങളെ മാത്രമല്ല, കൃഷിയേയും ബാധിച്ചു. കോടിക്കണക്കിനു കൃഷിക്കാർ പാപ്പരായി. സാർവത്രികമായ പട്ടിണിയും ദാരിദ്ര്യവും വ്യഭിചാരവും സാംസ്കാരികാധഃപതനവും നടമാടാൻ തുടങ്ങി. ഉല്പാദനശക്തികളും ഉല്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടുകൾ അവയുടെ മൂർധന്യദിശയിലെത്തി.

1930-ൽ തന്നെ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിന്റെയും ലോകമുതലാളിത്തത്തിന്റെയും വൈരുധ്യങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് സ്റ്റാലിൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

> 'ഈസ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുകടക്കാൻ ബൂർഷ്വാസി തങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരനയത്തിന്റെ രംഗത്തിൽ കൂടുതൽ ഫാസിസ്റ്റ് മാർഗ്ഗങ്ങളവലംബിക്കും. സോഷ്യൽ ഡമോക്രസിയുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. വിദേശനയത്തിന്റെ രംഗത്തിൽ പുതിയൊരു സാമ്രാജ്യയുദ്ധം വഴിയായും ഇടങ്കോലിടലുകൾ വഴിയായും ബൂർഷ്വാസി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കും.
>
> പക്ഷേ, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം മുതലാളിത്ത ചൂഷണത്തേയും യുദ്ധഭീഷണിയെയും ചെറുത്തുകൊണ്ട് വിപ്ലവത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കുള്ള വഴി കാണിക്കാൻ ശ്രമിക്കും.' (16-ാം പാർട്ടികോൺഗ്രസിന്റെ റിപ്പോർട്ട്),

മാർക്സിസം പഴഞ്ചനാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. പക്ഷേ, അവർ പറയുന്നതുപോലെയല്ല. മാർക്സും ഏംഗൽസും ലെനിനും സ്റ്റാലിനും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വഴിയിലൂടെയാണ് ലോകസംഭവഗതികൾ നീങ്ങിയതും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും എന്ന് കണ്ണുള്ളവർക്കൊക്കെ കാണാൻ കഴിയും.

16 രണ്ടു ചേരികൾ: രണ്ടു ലോകമാർക്കറ്റുകൾ

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തോടു കൂടി മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പൊതുകുഴപ്പം ഒരു പുതിയഘട്ടത്തിലേക്ക് — അതിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് — പ്രവേശിച്ചു. സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

> ‘ലോകമുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ പൊതുകുഴപ്പം ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ കാലത്താണ് ആരംഭിച്ചത്. വിശേഷിച്ചും മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നും സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കുതറിപ്പോന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ട്. പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഘട്ടമായിരുന്നു അത്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ കാലത്ത് പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടം വളരാൻ തുടങ്ങി. വിശേഷിച്ചും യൂറേപ്പിലെയും ഏഷ്യയിലെയും ജനകീയ ജനാധിപത്യങ്ങൾ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് വിട്ടുപോന്നതിനുശേഷം. ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്തെ ആദ്യത്തെ കുഴപ്പത്തേയും രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധ കാലത്തെ രണ്ടാമത്തെ കുഴപ്പത്തെയും വേർപെടുത്തി അന്യോന്യബന്ധമില്ലാത്ത, സ്വതന്ത്രങ്ങളായ, കുഴപ്പങ്ങളായി കണക്കാക്കാൻ പാടില്ല. നേരെമറിച്ച്, ലോകമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ പതനങ്ങളാണവ’ (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 61-62).

പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ ഒന്നാംഘട്ടത്തിൽ ഒരു രാജ്യം മാത്രമാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്ന് കുതറി പുറത്തുചാടിയത്. രണ്ടാംഘട്ടത്തിലാകട്ടെ, ഒരു ഡസൻ രാജ്യങ്ങൾ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുകടന്ന് സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ തുടങ്ങി.

അതിൻ ഫലമായി രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന രണ്ടു ചേരികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അമേരിക്കയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യവിരോധത്തിന്റെയും ചേരിയും സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും ചേരിയും.

പരസ്പരവിരുദ്ധമായ രണ്ടു ചേരികളിലായി ലോകം പിളർന്നതോടൊപ്പം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഏകീകൃതമായ സാർവ്വലൗകിക മാർക്കറ്റ് തകരുകയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന സമാന്തരങ്ങളായ രണ്ട് ലോക മാർക്കറ്റുകൾ ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

> ‘ഏകീകൃതവും സാർവ്വത്രികവുമായ ലോകമാർക്കറ്റിന്റെ തകർച്ചയാണ് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെയും അതിന്റെ സാമ്പത്തിക പരിണാമങ്ങളുടെയും ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഫലമെന്ന് മനസിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ലോകമുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ പൊതുക്കുഴപ്പത്തെ കൂടുതൽ മൂർച്ഛിപ്പിക്കുക എന്ന ഫലമാണതുകൊണ്ടുണ്ടായത് (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ, പേജ് 32)

ഇതിന്റെ അർത്ഥം, ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്, അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ പ്രധാനപ്പെട്ട മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങൾക്ക് ലോകവിഭവങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യാനുള്ള പരിധി ചുരുങ്ങി എന്നാണ്. ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാൻ അവർക്കുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ കുറഞ്ഞുവെന്നാണ്. അവരുടെ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് ഉല്പാദനക്കഴിവുകൾ മുഴുവനും ഉപയോഗിക്കുവാൻ അധികമധികം സാധ്യമല്ലാതായിത്തീർന്നുവെന്നാണ്. പൊതുകുഴപ്പം കൂടുതൽ മൂർച്ഛിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥവും ഇതുതന്നെയാണ്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, പൊതുകുഴപ്പത്തിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടം തൊഴിലാളി വർഗ്ഗവും മുതലാളിവർഗവും തമ്മിലും സാമ്രാജ്യശക്തികളും തമ്മിൽതമ്മിലും സാമ്രാജ്യത്വശക്തികളും ലോകത്തിലൊട്ടുക്കുമുള്ള അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളും തമ്മിലുമുള്ള സമരങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളും മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തിക്കുന്നു.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ക്ഷയവും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ വളർന്നുവരുന്ന ശക്തിയും ഒരു കാര്യം സംശയത്തിനിടയില്ലാത്തവിധം തെളിയിക്കുന്നു: സാമൂഹ്യോല്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പൊരുത്തപ്പെട്ടവയായിരിക്കണം എന്ന നിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ അധികകാലം തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ആർക്കും സാധ്യമാവില്ല. □□

(മൂന്നാം പതിപ്പ്, 1981, പ്രഭാത് ബുക്ക് ഹൗസ്, തിരുവനന്തപുരം)

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്‍ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണു്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയതു്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 2

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക
2. ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ
3. ഉറുപ്പിക
4. പണം മുതൽ നയാപൈസവരെ
5. നാണയപ്രശ്നം
6. മുതലാളിത്തം
7. സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014